

<p>Auguste Rodin (1840-1917)</p>	<p>Ο Rodin ανατρέχει σε αρχετυπικές μορφές και έννοιες της λογοτεχνίας και της μυθολογίας και επεξεργάζεται τη γλυπτική φόρμα με διαλεκτικές σχέσεις αντιθετικών δυνάμεων. Το φως ολισθαίνει πάνω στα επίπεδα της ύλης και τα θρυμματίζει, ο χώρος εισχωρεί στη μάζα δημιουργώντας διαλεκτικές ισορροπίες. Η ρυθμική άρθρωση κενού και πλήρους και η ενότητα της σύλληψης δημιουργούν συνθέσεις γεμάτες ένταση, πάθος και ψυχολογική φόρτιση, αφήνοντας ωστόσο άθικτη την αρχετυπική μορφή στην οποία οι αντιθετικές αυτές δυνάμεις ενοικούν.</p>	
<p>Ernst Barlach (1870-1938)</p> <p>Wilhelm Lehmbruck (1881-1919)</p>	<p>Στους εξπρεσιονιστές, όπως ο Barlach και ο Lehmbruck, η αίσθηση του τραγικού δεν αποδίδεται με τη διαπάλη χώρου και μάζας, αλλά με ένα βύθισμα της μορφής προς το εσωτερικό, ένα είδος υποχώρησης της μορφής προς όφελος του περιεχομένου. Οι κλειστές γλυπτικές συνθέσεις παραπέμπουν σε ένα γενικευμένο ανθρώπινο τύπο που χρησιμεύει ως μεταφορικό σχήμα, με την επεξεργασία του οποίου προσπαθεί να αποσπαστεί από το υλικό το πνευματικό του περιεχόμενο.</p>	
<p>Umberto Boccioni (1882-1916)</p>	<p>Στους Φουτουριστές, όπως ο Boccioni, η φόρμα δέχεται τις δυνάμεις του περιβάλλοντος, τίθεται σε κίνηση, περιελίσσεται και αρθρώνεται σε ένα είδος δυναμικής ανάπτυξης στο χώρο.</p>	
<p>Alexander Archipenko (1887-1964)</p> <p>Jacques Lipchitz (1885-1954)</p> <p>Ossip Zadkine (1890-1967)</p>	<p>Η κυβιστική εμμονή στον τρόπο με τον οποίο η εικόνα σχηματίζεται από τη συμπύκνωση των πολλαπλών χωροχρονικών θεάσεων του αντικειμένου δίνει μορφές όπου τα επίπεδα διαπλέκονται με πρισματικό τρόπο, όπως στον Picasso και στον Archipenko. Οι μορφές αυτές άλλοτε, εξελίσσονται σε εμβληματικές συνθέσεις τοτεμικού χαρακτήρα, όπως στον Lipschitz και άλλοτε φορτίζονται με συναισθηματική εκφραστικότητα, όπως στον Zadkine</p>	
<p>Constantin Brancusi (1876-1957)</p>	<p>Στον Brancusi αντίθετα, οι φόρμες δεν συμπυκνώνονται, αλλά σχηματοποιούνται αφαιρετικά με ένα είδος μορφολογικής απόσταξης που καταλήγει στην πλαστική λιτότητα και ακεραιότητα του αρχετύπου, το οποίο απαλλάσσεται από περιγραφικές φλυαρίες και συμπυκνώνεται σε πνευματική μορφή ενότητας ενός συμβόλου-εμβλήματος.</p>	
<p>Naum Gabo (1890-1977)</p> <p>Antoine Pevsner (1866-1962)</p>	<p>Οι Κονστρουκτιβιστές αντιμετωπίζουν τη φόρμα όχι ως αρχετυπικό έμβλημα, αλλά ως αρχιτεκτονική κατασκευή, απαλλάσσοντας την από τη βαρύτητα της μάζας και τονίζοντας την τεχνική λειτουργικότητα της, όχι ως μορφής, αλλά ως φαινομένου που καθορίζει το γίνεσθαι του χώρου.</p>	
<p>Alexander Calder (1898-1976)</p>	<p>Ο Calder αντίθετα, αφαιρεί από τα σύγχρονα υλικά τη λειτουργικότητα της κατασκευαστικής αρχής τους. Στην εμμονή στη μηχανιστική χρησιμότητα αντιπαραβάλλει την παιγνιώδη επινόηση και την ευρηματικότητα.</p>	

Hans (Jean) Arp
(1887-1966)

Στα βιομορφικά γλυπτά του **Arp** η φόρμα δεν είναι απόσταξη και αναγωγή στο αρχέτυπο, όπως στον **Brancusi**, αλλά ένα πρωτογενές σχήμα που λειτουργεί σαν γενεσιουργός πυρήνας. Η μορφή καθορίζεται από παραλογικές δυνάμεις ζωικότητας που ενυπάρχουν στον ίδιο της τον οργανισμό, ένα είδος αναπνοής των πραγμάτων που οδηγεί στην αρμονία της ίδιας της φύσης.

Alberto Giacometti
(1901-1966)

Στις μορφές του **Giacometti** οι φιγούρες συναιρούνται σε υψίκορμα κατάλοιπα ύλης, η πλαστική τους ουσία διαβρώνεται από τα δεδομένα του αχανούς χώρου και παρά το γεγονός ότι διαποτίζονται με ένα είδος υπαρξιστικής αγοραφοβίας, συνεχίζουν να παραμένουν μνημειακές, και να αντιστέκονται στη φθορά του χρόνου-θανάτου.

Marino Marini
(1901-1980)

Οι αναβάτες και τα άλογα του **Marini**, ωστόσο, καταρρέουν και συνθλίβονται ανεπανόρθωτα. Η ανατροπή ενός συμβόλου που κάποτε σήμαινε ανάταση και θρίαμβο, εκφράζει μια αγωνία για το τέλος του Ευρωπαϊκού ανθρωπισμού, διάχυτη στα χρόνια μετά τον πόλεμο.

Henry Moore
(1898-1986)

Ο χώρος στον **Moore**, αντίθετα, δεν διαβρώνει ούτε διακόπτει την ύλη, αλλά καταφέρει, αργά και οργανικά να επιτύχει πλαστική ενότητα και συνθετική συνοχή με την ίδια τη μορφή. Οι καμπύλες κινήσεις του κενού αγκαλιάζουν την εύπλαστη μάζα, το περιέχον και το περιεχόμενο αποκτούν συνέχεια και ανακτούν την αρχική ενότητα του ανθρώπου με τον κόσμο, της ύλης με το πνεύμα.

